

цитѣ отишли при грѣцкия патрикѣ и му се помолили да имъ позволи да си отворятъ своя цѣрква. Патрикѣтъ се разсърдилъ, казалъ, че искането имъ било глупаво и заповѣдалъ да хванатъ Неофита, да го оковатъ въ желѣза и да го изпратятъ на заточение.

Но народния борецъ не се е уплашилъ отъ грѣцкитѣ мжчения. Па и българскитѣ първенци въ Цариградъ се застъпили за Неофита. Най-богатитѣ и най-влиятелнитѣ българи отишли предъ пашитѣ, предъ везирина, дори предъ султана и се молили да освободи Неофита отъ заточение. Най-сетне и патриката се съгласилъ, та Неофитъ билъ освободенъ и се завърналъ въ Цариградъ.

Щомъ Неофитъ се завърналъ, той пакъ отишълъ между българскитѣ еснафи и търговци, та ги подбутвалъ да искатъ народна цѣрква. Съ него се сдружилъ и другъ борецъ — Иларионъ Михайловски отъ Елена. Той училъ въ грѣцки училища, но и той намразилъ гърцитѣ заради лукавството имъ и за дето се отнасяли много лошо съ българитѣ и не имъ давали никаква преднина.

Неофитъ и Иларионъ подали молба до турското правителство и до патриката, съ която по-искали:

1) Да се отдѣлятъ българитѣ отъ гърцитѣ, защото българитѣ сж отдѣленъ народъ.

2) Да се позволи на българитѣ въ Цариградъ да издаватъ вестникъ и да си построятъ цѣрква.

3) Да се позволи на българитѣ въ по-голѣмитѣ градове изъ цѣлото царство да иматъ народни цѣркви и сами да си избиратъ свещеници и владици.